

Sygn. akt IXKa 487/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - **SSO Rafał Sadowski**

Sędziowie - **SSO Mirosław Wiśniewski**

- **SSO Andrzej Walenta (spr.)**

Protokolant - **st. sek. sąd. Magdalena Maćkiewicz**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu **Marzenny Mikołajczak**

po rozpoznaniu w dniu 04 grudnia 2014r.,

sprawy A. K. oskarżonego o przestępstwa z art. 278§5 kk w zw. z art. 275§1 kk, w zw. z art. 11§2 kk, art. 278§1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez **obrońcę oskarżonego A. K.** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 08 kwietnia 2014r., sygn. akt VIIIK 1617/13

I. **uchyla** punkt „4” wyroku i ustalając, że czyn zarzucany oskarżonemu A. K. w punkcie „2” aktu oskarżenia stanowi wykroczenie opisane w art. 122§2 kw, na podstawie art. 45§1 kw w zw. z art. 5§1 pkt. 4 kpw postępowanie umarza;

II. **w pozostałym zakresie** zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. **zasądza** od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. T. G. kwotę 516,60 zł. (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej A. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. **zwalnia** A. K. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, zaś wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 487/14

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony o to, że

1) w dniu 13 lipca 2013 r., w T. na ul. (...), wykorzystując nieuwagę M. W. wsiadając do autobusu (...) linii nr (...) z torebki przewieszanej przez ramię, zabrał w celu przywłaszczenia portfel skóropodobny z zawartością dowodu osobistego serii i nr (...), legitymacji studenckiej nr (...) oraz karty bankomatowej banku (...) na szkodę M. W. - **tj. o przestępstwo z art. 278 § 5 kk w zbiegu z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 1 kk,**

2) w dniu 24 sierpnia 2011r., w T. na ul. (...) wykorzystując nieuwagę M. M. z torebki przewieszanej przez ramię zabrał w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki (...) o łącznej wartości około 500 zł na szkodę M. M. - **tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk**

Wyrokiem z dnia 08 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt VIII K 1617/13, uznał oskarżonego:

- za winnego zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia czynu z tym ustaleniem, że czyn wyczerpuje znamiona występku z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to, w myśl art. 11 § 3 kk, na podstawie art. 278 § 1 kk i art. 33 § 2 kk, wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby, oddając go w tym czasie, na mocy art. 73 § 1 kk, pod dozór kuratora sądowego oraz karę 60 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 20 złotych

- za winnego tego, że na przełomie sierpnia i września 2011 roku w T. nabył od innej osoby telefon marki (...) o wartości około 300 złotych za kwotę 50 złotych przy czym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien przypuszczać, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego tj. dopuścił się wykroczenia z art. 122 § 2 kw i za to, w myśl art. 4 § 1 kk, na podstawie art. 122 § 2 kw, wymierzył mu karę 300 złotych grzywny

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. G. kwotę 708,48 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej.

Zwolnił oskarżonego od opłaty sądowej, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył **w całości obrońca oskarżonego**, zarzucając mu:

- odnośnie rozstrzygnięcia dotyczącego odpowiedzialności za czyn z pkt I aktu oskarżenia: rażąco niewspółmierność kar pozbawienia wolności i grzywny „w stosunku do przesłanek określonych w art. 53 § 2 kk w relacji do celów, jakie kara winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i jej społecznego oddziaływania”

- odnośnie rozstrzygnięcia dotyczącego odpowiedzialności za czyn z pkt II aktu oskarżenia: mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk poprzez oparcie orzeczenia o winie wyłącznie na dowodach obciążających, rozstrzygnięcie wszystkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i dowolne przyjęcie, że nabywając telefon komórkowy oskarżony winien był przypuszczać, że uszkodzony i nie posiadający akcesoriów telefon, o którego legalnym pochodzeniu zapewniał go sprzedający, został uzyskany za pomocą czynu zabronionego oraz zarzut przedawnienia karalności owego stanowiącego wykroczenie z art. 122 § 2 kw czynu

Powołując się na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczenia o karze poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lata próby i 30 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda oraz uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu przypisanego mu w pkt IV wyroku, ewentualnie – o uchylenie go i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się w przeważającej części niezasadna.

Jeśli chodzi o rozstrzygnięcie zawarte w pkt IV wyroku, to skarżący nie ma racji twierdząc, że sąd meriti dowolnie przyjął, że na podstawie okoliczności towarzyszących zakupowi telefonu, oskarżony mógł i powinien był przypuszczać, że pochodził on z czynu zabronionego. Wskazując na konkretne okoliczności sprawy, sąd ów przekonująco wykazał, dlaczego w realiach sprawy logicznym jest przyjęcie, że oskarżony dopuścił się nieumyślnego paserstwa w formie wykroczenia. Skarżący nie przedstawił argumentów, które mogłyby to stanowisko skutecznie podważyć. W istocie polemizując z nim, ograniczył się on jedynie do powtórzenia po raz kolejny wersji wydarzeń prezentowanej przez obronę w toku postępowania. Nie wykazał natomiast, by rozumowanie, które doprowadziło sąd orzekający do wniosku o winie oskarżonego, naruszało standardy swobodnej oceny dowodów. Aprobując w całości odnoszące się do tej kwestii wywody sądu I instancji wystarczy podkreślić zatem w tym miejscu, że okoliczności tej transakcji faktycznie były takie, że u każdej rozsądnej osoby rzetelnie podchodzącej do swoich obowiązków jako kupującego

musiały wzbudzać podejrzenie, że oferowany do sprzedaży towar pochodził z czynu zabronionego. Fakt, że telefon oferowany był do sprzedaży za nadzwyczajnie niską cenę – wyjątkowo atrakcyjną nawet, jak na przedmiot używany, bo równą nikłemu procentowi wartości tego rodzaju urządzeń – bez żadnych dokumentów i ładowarki, oceniany rozsądnie, rodził wątpliwości co do zgodności z prawdą zapewnień sprzedawcy o legalnym pochodzeniu „komórki”. Ich niewiarygodność sugerował też rzucający się w oczy w świetle wyjaśnień oskarżonego fakt, że sprzedający – będący, o czym oskarżony doskonale widział, osobą uprzednio karaną - nie wsparł ich żadnym wyjaśnieniem tego, że ma prawo tym ewidentnie zdekompletowanym (nie posiadającym ani niezbędnych każdemu użytkownikowi akcesoriów, ani dokumentów) telefonem dysponować. Do tego, by oskarżony mógł się eksculpować nie wystarcza zatem wskazywanie obecnie, że uzyskał oświadczenie o legalnym pochodzeniu towaru od sprzedającego.

Niemniej jednak trafnie zauważył skarżący, że z uwagi na upływ 2 lat doszło już do przedawnienia karalności tego, stanowiącego wykroczenie z art. 122 § 2 kk, czynu oskarżonego. W związku z tym, że – o czym była mowa powyższej - brak było podstaw do uniewinnienia go od jego popełnienia, sąd odwoławczy zmuszony był uchylić rozstrzygnięcie zawarte w pkt IV wyroku i postępowanie karne w tym zakresie - na podstawie art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw - umorzyć.

Brak było natomiast podstaw do wzruszenia rozstrzygnięcia zawartego w pkt I zaskarżonego wyroku. Sąd orzekający nie tylko prawidłowo w świetle zgromadzonych dowodów uznał oskarżonego za winnego dopuszczenia się kradzieży portfela w okolicznościach opisanych w pkt I aktu oskarżenia, ale i trafnie ukształtował orzeczenie o karze za ten czyn.

Wymierzone oskarżonemu za jego popełnienie kary: 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby oraz grzywna nie cechują się rażącą surowością w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Dolegliwość wynikająca z niepodlegającej efektywnemu wykonaniu kary pozbawienia wolności i kary grzywny, stanowiącej jedyną realnie odczuwalną dla oskarżonego uciążliwość, adekwatna jest do wagi owego czynu i nie przekracza zawinienia oskarżonego. Sąd orzekający trafnie je ocenił.

Okoliczności popełnienia czynu świadczą o tym, że zachowanie oskarżonego – wbrew temu, co twierdzi skarżący - cechowało się wyższą, niż subminimalna, uzasadniającą wymierzenie kar zdecydowanie powyżej dolnej granicy zagrożenia ustawowego, społeczną szkodliwością. Popełnionego przez niego przestępstwa, polegającego na dokonaniu w zuchwały sposób kradzieży portfela z zawieszanej na ramieniu pokrzywdzonej torebki (w „biały dzień”, w publicznym miejscu, w obecności innych pasażerów autobusu), w oczywisty sposób nie można określić mianem błahego. Na tle całokształtu okoliczności kradzieży, to, że „przyłapano na gorącym uczynku” przez pokrzywdzoną oskarżony zwrócił jej portfel, a w toku postępowania przyznał się do winy, nie uzasadniało wymierzenia mu tak łagodnej kary, jak domagał się skarżący. Zwłaszcza, że już całkowicie zignorowana przez niego uprzednia karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu wykluczała rozsądne uznanie, że do osiągnięcia wobec niego celów w zakresie prewencji indywidualnej byłoby wystarczające orzeczenie niskiej kary pozbawienia wolności w najniższej dopuszczalnej przez prawo wysokości.

Zważywszy na dotychczasowy tryb życia oskarżonego – wskazujący na jego niesubordynację - zawieszając warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności, sąd orzekający słusznie uznał, że do należytej weryfikacji sformułowanej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej konieczne jest wyznaczenie okresu próby w najdłuższym dopuszczalnym przez prawo wymiarze. Jako celowe dla pozytywnego przebiegu procesu resocjalizacji oskarżonego ocenić należało też oddanie go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego, który będzie sprawował kontrolę nad jego zachowaniem i udzielał mu bieżącej pomocy.

Sąd orzekający słusznie uznał też za niezbędne do osiągnięcia celów wychowawczych i zapobiegawczych wobec oskarżonego orzeczenie obok kary pozbawienia wolności kary grzywny. Uiszczenie - stanowiącej konsekwencję dopuszczenia się przez niego przestępstwa - grzywny w łącznej wysokości 1200 zł, jakkolwiek bez wątplenia odbije się na sytuacji finansowej jego samego i bliskich pozostających na jego utrzymaniu, zważywszy na wysokość osiągniętych przez niego dochodów, nie będzie jednak stanowiło zbyt daleko idącej uciążliwości dla niego, pociągając za sobą brak możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb materialnych albo wiążąc się z koniecznością wyzbycia

się przedmiotów zapewniających utrzymanie podstawowego standardu życia. Grzywna ta, jako kara pozwalająca oskarżonemu realnie odczuć konsekwencje popełnionego czynu w sferze ekonomicznej, najpełniej uświadomi mu, że popełnienie przestępstw przeciwko mieniu nie popłaca.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w oparciu o przepisy § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, albowiem przemawia za tym jego sytuacja materialna oceniana m.in. z uwzględnieniem obciążeń finansowych nałożonych zaskarżonym wyrokiem.